



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1350/05
01.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Љиљане Ивковић-Јовановић, Слободана Спасића, Надежде Радевић и Николе Станојевића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", чији су пуномоћници ВВ и ГГ, адвокати, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду пословни број Гж. 4420/03 од 9.2.2005. године, у седници већа одржаној дана 1.9.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду пословни број Гж. 4420/03 од 9.2.2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Бачкој Паланци пословни број П. 72/03 од 13.5.2003. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени "ББ" да тужиоцу АА на име материјалне штете за трошкове рехабилитације исплати 28.313 динара са законском затезном каматом од 2.11.2001. године до исплате, те на име новчане накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности 300.000 динара, за претрпљене физичке болове 50.000 динара, за претрпљени страх 50.000 динара и због наружености 50.000 динара, све са затезном каматом од пресуђења, до исплате. Истом пресудом обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка плати износ од 23.700 динара.

Пресудом Окружног суда у Новом Саду пословни број Гж. 4420/03 од 9.2.2005. године, жалба тужиоца је одбијена и наведена првостепена пресуда Општинског суда у Бачкој Паланци потврђена.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужилац побија другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Републички јавни тужилац се није изјаснио о изјављеној ревизији, а тужени није поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 491. став 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 125/04), ревизијски суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. Закона о парничном поступку, на које ревизијски суд пази по службеној дужности. Тужилац у својој ревизији није навео битне повреде одредаба парничног поступка због којих је изјавио ревизију, тако да ови наводи нису могли бити предмет оцене ревизијског суда. Побијана пресуда садржи све што је потребно да би се могла испитати – јасна је, потпуна и правилна.

Према утврђеном чињеничном стању дана 27.5.2001. године играна је ___ утакмица у ___ између "ББ" из и "ДД". У саставу тима туженог био је и тужилац у статусу играча аматера, без уговора и редовних месечних примања. Тужилац је рођен ___. године. У то време био је редован ученик ___. Организатор утакмице био је "ББ". У току ове утакмице дошло је до повреде тужиоца када је тужилац имао ваздушни дуел – контакт телима са играчем из противничког тима. Том приликом тужилац је пребачен на леву страну где је дошло до увртања леве ноге у глежњу. Пребачен је у болницу у ___ где је констатован прелом левог глежња и постављена је лонгета, а потом је тужилац пребачен на Хируршко одељење ___ где је оперисан. Из болнице је отпуштен ___. године. Као последица задобијене тешке телесне повреде код тужиоца је наступило умањење животне активности од 15%. Утврђено је да је обим потколенице леве ноге мањи за 1,5 центиметар у односу на десну, а на кожи постоји ожиљак дужине 10 центиметара а ширине 1,5 центиметар као последица операције. Присутан је оток левог зглоба, а виљушка зглоба је проширене за три милиметра, а зглобна хрскавица је оштећена. Тужилац је трпео физичке болове високог интензитета у моменту повређивања и након хируршке интервенције, као и примарни страх високог интензитета у моменту повређивања. Након три месеца по нарастању ране, тужилац је упућен на физикалну терапију у бању "___" где је био стационаран од ___. године до ___. године. Трошкове овог лечења у износу од 28.313 динара сносио је тужилац. Укупно лечење тужиоца трајало је до 15.1.2002. године. Тужени 2001. године није осигурао своје ___ од последица несрећног случаја. Утврђено је да није постојала законска обавеза туженог да осигура своје играче од последица несрећног случаја. Тужени

постојала законска обавеза туженог да осигура своје играче од последица несрећног случаја. Тужени није осигурао тужиоца од ових последица. Играч организатора утакмице није намерно ударио тужиоца, обојица играча су се понашала у духу спортске игре. Приликом контакта телима поштована су правила игре и није постојала намера овог играча да повреди тужиоца обзиром да је тужилац извео скок због _____ и тако је дошло до судара.

Тужилац у овој правној ствари захтева накнаду штете од туженог због напред описаног штетног догађаја, налазећи да је тужени одговоран јер није осигурао своје играче од последица несрећног случаја.

Према одредбама члана 154. став 1. ЗОО, ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Чланом 158. ЗОО прописано је да кривица постоји када је штетник проузроковао штету намерно или непажњом.

Да би постојала грађанска деликтна одговорност (субјективна одговорност) туженог за предметну штету потребно је да постоји штета за тужиоца, да је та штета настала недопуштеном (противправном) радњом учиниоца штете, да постоји узрочна веза између противправне радње и штете и да се та радња и настала штета могу приписати у кривицу штетника.

Имајући у виду напред изложено, правилан је правни закључак судова нижег степена да између повређивања тужиоца, као играча, и радњи туженог, као његовог клуба, не постоји узрочно последична веза на основу које би постојала одговорност туженог по основу кривице за настали догађај. Ни једна радња туженог није довела до повређивања тужиоца. Исто тако, нижестепени судови су правилно нашли да не постоји одговорност туженог по принципу објективне одговорности (члан 173. ЗОО), обзиром да фудбал, као спортска игра, није опасна делатност, а у току критичне утакмице предузете су све одговарајуће мере да се игра одвија у спортском духу и у складу са правилима игре.

Према одредбама члана 385. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија се не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, тако да истакнуте чињенице нису могли бити предмет оцене ревизијског суда, односно остали наводи ревизије који се свode на оцену изведених доказа и на оспоравање правилности утврђеног чињеничног стања по питању понашања играча противничког тима и присуства лекара на самој утакмици.

На основу наведеног, применом члана 393. ЗПП у вези са чланом 491. став 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 125/04), ревизија је одбијена као неоснована.

Председник већа,

судија,

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

ЉМ